

відображення з однієї сторони, в забезпеченні останніх якісними трудовими ресурсами, а з іншої реалізується у вигляді відкриття філіалів кафедр на зазначених підприємствах, а також сприяння оновленню матеріально-технічної бази академії на інноваційній основі.

Вагомим аргументом на користь суміщення практик є комплексне дипломне проектування, яке в цілому є формою поєднання набутих знань та практичних навичок студентів, що навчаються на різних спеціальностях. Проходження частково або повністю об'єднаної практики студентів спец. 181 та 076 за умови затвердження тем комплексних проектів до самого проходження практики, дозволить, на нашу думку, за рахунок оволодіння студентами комплексом знань економічного та технологічного характеру, значно підвищити рівень такого проектування. Резюмуючи вищевикладене, можна відзначити, що отримані в процесі проходження суміщеної практики знання та практичні навички дозволять студентам більш системно підходити до розв'язання майбутніх професійних завдань, що, в свою чергу, є важливою умовою особистісного зростання та досягнення кар'єрних успіхів.

УДК 378.091.12:005.963

В.П. Сорокіна, викл.-метод. *(ХДППФК ім. В.І. Вернадського, Харків)*

В.В. Чорна, викл.-метод. *(ХДППФК ім. В.І. Вернадського, Харків)*

В.О. Акмен, канд. техн. наук, доц. *(ХДУХТ, Харків)*

ПРОФЕСІЙНА МОБІЛЬНІСТЬ ВИКЛАДАЧА В УМОВАХ СВІТОВИХ ЗМІН У ВИЩІЙ ОСВІТІ

Сьогодні освітнє середовище можна охарактеризувати як мінливе, нестабільне, ризиковане середовище, в якому відбуваються реформи, зміни, суперечки, непередбачувані результати. Виклик пандемії Covid-19 показав, що викладачеві закладів освіти потрібно швидко адаптуватися до мінливих умов освітнього середовища.

Сучасний світ дуже швидко змінюється, з'являються нові технології, нові знання, а відтак і підготовка здобувачів вищої освіти також потребує змін. Громадяни української держави мають надію на кращі освітні послуги, студенти потребують нових підходів до організації освітнього процесу, а викладачі мають задовольняти освітні потреби сучасної молоді, відкритої до міжнародного спілкування й працевлаштування. Саме таке мінливе освітнє середовище є головним

чинником, що спонукає викладачів до професійної мобільності в педагогічній діяльності, «примушує» їх реагувати на нововведення в освіті, знаходити себе в нових реаліях життя і взаємовідносинах у колективі.

Проблему розвитку професійної мобільності педагогічного працівника в умовах світових змін розглядають у низці вітчизняних законодавчих документів та інших державних нормативних документах у галузі освіти. Для визначення сутності професійної мобільності у психолого-педагогічній літературі застосовують різні підходи. На підставі аналізу літературних джерел можна визначити зміст структурних компонентів професійної мобільності викладача: мотиваційно-актуалізаційного, компетентнісно-діяльнісного, рефлексивно-адаптивного. Це здатність викладача швидко реагувати на зміни в освітній галузі, сприймати й адекватно оцінювати нововведення в освіті, позбавлятися власних стереотипів, які заважають саморозкриттю й самоефективності, розробляти й упроваджувати авторські програми, інноваційні прийоми і методи, форми навчання й виховання студентів тощо. Сучасний викладач повинен уміти сам і навчити студентів творчо опановувати знання, застосовувати їх у конкретних навчальних і життєвих ситуаціях, критично осмислювати здобуту інформацію, володіти вміннями й навичками саморозвитку, самоаналізу, самоконтролю та самооцінки. Викладач має оволодіти всіма складовими професійної компетентності, а також способами мотивації діяльності, навичками формування необхідних компетенцій для здійснення професійного самовдосконалення на засадах компетентнісного підходу.

Таким чином, професійна мобільність викладача в умовах світових змін у вищій освіті повинна бути орієнтована на досягнення наступних компетенцій: здатність до постійної взаємодії із зовнішнім середовищем; передбачення майбутнього та погодження з ним власних дій; здатність досягати заданого педагогічного результату; здатність до стратегічного управління освітянським процесом; здатність до внутрішньої самоорганізації та інше.

Вирішити це питання можливо за умови зміни традиційних педагогічних методик та впровадження інноваційних технологій навчання. На рівні закладів освіти ефективність реалізації таких нововведень значною мірою залежить від багатьох чинників і, насамперед, від інноваційного потенціалу закладу освіти, тобто здатності створювати, сприймати та реалізовувати нововведення. Управління професійною мобільністю викладача освітнього закладу на сучасному етапі багато в чому залежить й від професійних дій

керівника закладу. Професійна мобільність є однією з професійно-важливих якостей викладача, що відповідає за успішність його діяльності, ефективність праці і результативність навчання. Зміст управління професійною мобільністю викладача включає методичну роботу, орієнтовану на діяльність педагога з підвищення власної професійної майстерності і навчання, що включає цілеспрямовану дію на викладача, через програми підвищення кваліфікації або додаткової підготовки.

Ураховуючи дані положення та вимоги пандемії Covid-19 щодо переведення освіти в онлайн-формат, тобто необхідність налагодити в стислі терміни те, що не було налагоджено за попереднє десятиліття, викладачі закладів освіти змогли повністю налагодити подальший процес надання освіти в онлайн-форматі, що виявило їх високу професійну мобільність як педагогічних працівників.

Підсумовуючи зазначене, для підвищення професійної мобільності викладача в умовах світових змін у вищій освіті, можна рекомендувати вчитися і експериментувати. Світ змінюється щодня, і саме викладачі закладають знання і орієнтири тим, хто будуватиме наше майбутнє.

УДК 37.018.43:005.591.6

С.В. Сорокіна, канд. техн. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

В.О. Акмен, канд. техн. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

В.В. Колесник, канд. техн. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

ДИСТАНЦІЙНА ФОРМА НАВЧАННЯ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ІНСТРУМЕНТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В ОСВІТІ

Підготовка висококваліфікованих фахівців, конкуренто-спроможних на національному та світовому ринках праці потребує переосмислення напрямів розвитку та принципів реорганізації системи вищої освіти відповідно до вимог сучасної економіки та роботодавців. Вже зараз випускники закладів вищої освіти стикаються з необхідністю співробітництва з фахівцями в області науки, виробництва, культури інших країн. Тому метою роботи було показати, що дистанційна форма навчання може виступати ефективним інструментом у інтенсифікації розвитку і модернізації інноваційних процесів в освіті.